

Sexhundredetallet special: Samtykkelov

Jeg er sgu ikke sikker på, at han havde gjort det. Jeg kan ikke vide det selvfølgelig. Den tanke har virkelig strejft mig. Var han stoppet op, når han havde hørt mig sige nej?

Jeg tror han havde... Han er ikke et dårligt menneske. Han er en fyr, der ligesom alle mulige andre er opdraget til, at mænds seksualitet er vigtigere end kvinders, og at det er sådan, man gør. Det er jo i virkeligheden det, som det hele handler om. Altså, selvfølgelig skal vi have en god retssikkerhed for dem, der så bliver udsat. Men i virkeligheden, så skal vi jo lære vores drenge og vores piger, hvordan man snakker om grænser, og hvordan man sikrer sig, at det her, det er lige fedt for alle.

Og det tror jeg virkelig i mange situationer, at det vil gøre en forskel. Jeg tror, at det godt kunne gøre en forskel i den situation, jeg sad i.

Vi får nu en samtykkelov i Danmark. I dette afsnit møder jeg Liva, der har brugt sit livs værste traume til at skabe forandring.

Du lytter til Sexhundredetallet. Lige siden jeg lærte hvad det vil sige at være et seksuelt væsen, har en lille stemme fulgt mig. Den er der stadig. Også lige nu.

Jeg kalder den skammen. Du er billig. Tag noget mere tøj på.

Jeg har altid været god til at ignorere den, tale hen over den, men nu vil jeg prøve at forstå den. Gennem ti afsnit undersøger jeg min generations forhold til sex og skam. Og sammen med kulturhistoriker Mette Byriel-Thygesen dykker jeg ned i seksualitetens kulturhistorie for at forstå, hvad der har formet os. Det her er historien om dit og mit begær. Et ekstra afsnit om samtykkeloven.

Jeg mødes med Mette på Nationalmuseet i København.

Jeg hedder Mette Byriel-Thygesen og er museumsinspektør på Nationalmuseet, og jeg har specialiseret mig i historiske perspektiver på køn, krop og seksualitet.

Skal vi prøve at begynde?

Ja.

Vi får en samtykkebaseret voldtægtslovgivning i Danmark. Det blev der indgået en aftale om den første september 2020. Og bare lige for at forklare, hvad det så betyder: Som loven lyder i dag, er det voldtægt, hvis der bliver brugt vold eller trusler om vold, eller hvis et samleje gennemføres, selv om offeret var ude af stand til at sige nej. Ellers er det ikke voldtægt. Og med den kommende lov, så er det altså voldtægt, hvis samlejet gennemføres, uden at begge parter har givet samtykke. Og vi har jo dedikeret det her special-afsnit af Sexhundredetallet til at tale om den nye samtykkelov, som er blevet kaldt en historisk milepæl og en sejr for kvinders rettigheder. Mette, er du enig i det?

Jeg er fuldstændig enig i, at det er en historisk milepæl. For mig at se er den måske ikke helt deroppe, hvis vi skal tale om de største milepæle.

Så hvis man taler kvinders stemmeret, og man taler om fri abort i 1973, ja, så måske ikke helt deroppe, hvor den er helt på linje med dem, hvis jeg skal sige det, fordi jeg synes, det her med, at hvis vi ser på de to begivenheder, så er det noget, der fundamentalt går ind og faktisk... Altså stemmeretten anerkender jo kvinder på politisk niveau med mænd. Den fri abort går ind og giver kvinden et valg hun hidtil kun har kunne træffe ved at gøre noget ulovligt, noget farligt.

Og i virkeligheden med den her samtykkelov: Der er ikke nogen tvivl om, at vi har fokus på kvinderne, men i virkelighed er det også en lov, der i virkeligheden skal sikre begge køn. Altså egentlig også at der er en enighed mellem, at man er med på, hvad det er, man går ind til. Så den er helt sikkert historisk, og jeg synes, at den siger rigtig, rigtig meget også om den tid, som vi står midt i. Også i forhold til hvad er det for nogle ting, vi debatterer.

Vi har i årevis diskuteret, om vi i Danmark skulle have en samtykkelov. En række andre europæiske lande har det allerede, men især juridiske spørgsmål har fyldt i debatten herhjemme. Kritikere frygter, at bevisbyrden bliver forskubbet med den nye lov. Altså at det bliver den tiltaltes opgave at bevise sin egen uskyld. Andre juraeksperter mener slet ikke, at loven kommer til at gøre nogen særlig forskel. Vi vil ikke se flere domsfældelser, fordi i mange voldtægtssager vil det stadig være ord mod ord, lyder det. Det er nok

først, når domstolene begynder at dømme i sagerne, at vi vil kunne se, hvilken effekt den nye lov reelt har. Og af samme grund kommer det her afsnit ikke til at handle om de juridiske aspekter i loven, men om signalværdien. For hvad er det for et kulturelt skift i vores syn på sex, som den lægger op til?

Dem, der i mange år har kæmpet for, at vi skulle have en ny voldtægtslov i Danmark, de vil jo sige, at den gamle lov talte ind i et stereotyp og måske forældet syn på mænds og kvinders seksualitet. Altså kvinder som de passive, og mænd som de erobrende, som vi også har talt om før.

Præcis. Der har jo også historisk, når man kigger på voldtægtssager, netop været sådan: du sagde ikke ja, men du sagde heller ikke nej. Så var det en stiltiende accept af, at så var det egentlig okay det, der var foregået. Og kigger vi rent kulturhistorisk på voldtægter, så har der jo været utallige eksempler på, at det i rigtig mange henseender dels har været noget, som manden følte, han havde ret til... Altså også til sit hushold, altså også til at tage tjenestepigerne, når det passede ham eller ude på landet... Altså de folk, der også har stået i et magthierarki under en, ikke, at det egentlig er noget, der har foregået i ekstremt mange tilfælde. Og igen hvis vi ser tidligere, hvor man jo slet ikke har den praksis, vi har i dag, har det været nærmest umuligt at bevise, at du var blevet voldtaget, eller at du har gjort det her mod din vilje.

Hvor stor betydning tror du, den kommer til at få? Hvor meget betyder det, at vi ændrer ordlyden i en lov?

Jeg tror, den kommer til at få kolossal betydning. Jeg synes, det bliver vildt spændende at følge. Også i et historisk perspektiv og sige: Hvordan kommer den til at blive praktiseret denne her? Hvordan kommer den til at blive? For mig at se er den lige så meget et statement, som den er en praksis inden for en lov. Det er ligeså meget at sige det her med, at vi ikke længere som samfund kan stå model til, at så mange kvinder især måske oplever, at der faktisk bliver gjort noget, som sker mod deres vilje.

Hej Liva. Hej! Velkommen.

Tusind tak.

Jeg skal møde en af de danske kvinder, der lige nu er med til at skrive historie.

Jeg hedder Liva. Jeg er 26 år.

Jeg studerer til sygeplejerske og så har jeg arbejdet aktivistisk for at få en ny voldtægtslovgivning og vil kalde mig selv for voldtægtsoverlever.

Jeg tænker, at jeg har prøvet at bygge interviewet sådan kronologisk op, så vi starter fra begyndelsen. Du blev voldtaget på Roskilde Festival tilbage i 2015, og jeg ved, fordi jeg har været inde at læse en masse artikler om dig, at du til at starte med ikke sagde det til nogen og egentlig også havde svært ved at tænke tanken selv. At det var det, der var sket. At det var en voldtægt. Men på et tidspunkt, så tager du din computer og går ind og googler voldtægt. Kan vi prøve at gøre det?

Det ser meget anderledes ud nu. Jeg startede egentlig med at... Måske googlede jeg egentlig bare "er det voldtægt?". Og så havde politiet på deres hjemmeside sådan en: Voldtægt. Er du i tvivl-agtigt? Og så var det ligesom sådan en: Kan du svare ja til følgende spørgsmål? Og så var der ligesom en hel masse punkter, som jeg bestemt ikke kunne svare ja på.

Men lad os se, hvordan det ser ud nu. Anmeld voldtægter og andre seksuelle overgreb.

Er du blevet udsat for voldtægt eller anden seksuelle overgreb, er du ikke alene. Allerede dér er det lidt anderledes. Uanset om du kender gerningsmanden eller ej, er det vigtigt, at du anmelder overgrebet. Også hvis du er i tvivl om du har været udsat for en forbrydelse.

Hvornår er det voldtægt? Så er der så 3 punkter. De tre betingelser, der skal være opfyldt for, at det er muligt at straffe voldtægt: samleje eller lignende form for sex, vold eller anden form for tvang. Gerningsmanden skal have til forudset.

Det er den gamle lov, der er herinde på politiets hjemmeside. Og det var også den, du mødte.

Man kan sige, at der er en stor forskel, fordi her der står, at her er der tre betingelser, som skal være opfyldt for at man kan dømmes for voldtægt.

Og det jeg blev mødt af var, at du er i tvivl, om du er blevet voldtaget.

Og så gik de jo faktisk ind og tog stilling på forhånd, ligesom og sagde: Hvis du ikke kan svare ja til det her, så er du ikke blevet voldtaget. Så for mig var det jo... Jeg havde bare behov for at blive bekræftet i, at nogle af de følelser, jeg havde, altså... Og det kunne jeg ikke blive. Altså.

Og hvad var det ved din voldtægt, der ikke levede op til de ting, der var beskrevet?

Jeg var ikke blevet udsat for anden fysisk vold end det, som selve overgrebet er.

Jeg kunne godt være løbet.

Jeg kunne godt have, kan man sige, gjort mere.

Altså fordi jeg var en af dem, der gjorde, som rigtig mange gør. Op mod 70 procent, som stivner i situationen som en forsvarsmekanisme. Så det var ikke muligt for mig. Men det følte jeg dengang, at jeg kunne have gjort mere. Jeg kunne godt have... Altså jeg slog ikke. Jeg sparkede ikke.

Der gik folk forbi, jeg kunne have råbt om hjælp. Så man kan sige, der stod, at jeg skulle have været udsat for fysisk vold, og det var jeg ikke.

Set med dine øjne her fem år efter, hvad er så det grundlæggende problematiske i det du mødte på nettet? Og den voldtæftslov vi har haft indtil nu?

Jamen, det er jo, at man fralægger gerningspersoner eller initiativtagerne alt ansvar og lægger alt ansvar over på ofret ved at sige: Jamen, det kan godt være du ikke ville.

Men du skal have gjort modstand fysisk. Så man fjerner jo i virkeligheden alle os, der bliver udsat for overgrebs ret til at bestemme over vores egen krop. Det er jo virkelig

fuldstændigt grundlæggende. Vi har ikke ret til, som loven er nu, at bestemme over vores egen krop.

Den nye samtykkelov kommer i kølvandet på MeToo-bevægelsen. Det handler om at få ændret en sexistisk overgrebskultur. Det handler om magt, lighed og bestemmelsesret over egen krop, og lige så meget som MeToo kan kaldes et kulturelt nybrud i det 21. Århundrede, så er det også et kapitel i en diskussion, som feminister startede for lang tid siden.

Vi sidder med et stykke papir her, fordi den dag at aftalen om den nye lov kom i stand, der blev der på sociale medier delt en liste over andre historiske milepæle, der har betydning for kvinders rettigheder. Og vi sidder med den her. Vil du ikke prøve at fremhæve nogle af dem, du synes er de vigtigste?

Jo, altså, hvis man kigger på det her med forholdet mellem mænd og kvinder, så kan vi sige, at i 1875 får kvinder adgang til universiteterne, ligesom mænd gør. I 1921 må mænd ikke længere slå deres koner. 1925: ret til skilsmisse. 1966: P-pillen frigives. 2013: Afskaffelse af konerabat i voldtægtssager.

Konerabat. Det betyder, at hvis man har voldtaget sin partner, så får man en lavere straf.

Præcis og den blev indført i 1930 og det er i 2013 vel at mærke, at man ser på, at hvis det er inden for ægteskabet, at man bliver voldtaget, så er der faktisk mulighed for nedsat straf, eller at manden går helt fri. Hvilket også er fuldstændig absurd. Som om, at netop hvis vi står i relation til hinanden, så er voldtægt faktisk ikke lige så slemt.

Og bygger det på et gammelt syn på, hvad der var tilladt inden for ægteskabets rammer?

Præcis. Hvis vi går helt tilbage til Danske Lov og Jyske Lov, alle de her gamle... Der har det også været stadfæstet, det her med, at en voldtægt jo stort set ikke finder sted i et ægteskab.

Hvorfor har kvinders ret til at bestemme over egen krop ikke været en selvfølge?
Hvorfor har det været nødvendigt at lovgive omkring det her?

Men man kan sige, at kvinders kroppe på mange måder har været en kamplads de sidste 100 år.

Men man har ikke rigtigt på samme måde stillet spørgsmålstejn ved kvindens ret til kroppen før måske for omkring 100 år siden.

Man begynder rigtig meget at snakke om det i slutningen af 20'erne og 30'erne i forhold til bare prævention, ikke engang abort. Men bare at kvinder skulle oplyses og have muligheden for at få adgang til prævention for ikke at ende op med de her uønskede graviditeter, der kunne sætte spor i resten af deres liv.

I virkeligheden tror jeg også, man har været bange for i forhold til kvinders krop, at jo mere du gav los, ville det hele bare løbe løbsk. Så hvis alle kvinder havde prævention, ville vi så se et sexliv, der løber fuldstændig løbsk, fordi så havde man lige pludselig mulighed for det? Man har egentlig tænkt rigtig tit, at ved at give kvinder mulighed for disse ting, så kan man ikke længere kontrollere kvinder på mange måder, så ville samfundet nærmest være i forfald, hvis at kvinder fik mulighed for de her ting.

Hvorfor har vi haft så stort behov for at kontrollere kvinder?

Jamen man... Igen kan man jo gå tilbage til, at vi har talt om ægteskabet som den her faste, trygge bastion. Altså hele det, som samfundet skulle hvile på, var de her ordnede forhold. At kvinder blev i ægteskabet, at man fik sunde, gode fremtidige borgere, der var født som ægte børn og jo i virkeligheden mange af disse love... Man har nok troet, at hvis man gav lov til disse ting, så ville det jo på en måde også anspore kvinderne til at blive selvstændige, mindre uafhængige af mændene, men i virkeligheden også kunne leve en helt anden tilværelse, hvis de heller ikke blev tvunget til at gifte sig, fordi de var blevet gravide uden for ægteskabet, fordi de faktisk kunne få en abort, eller at de kunne søge ind på universiteterne, få en lang videregående uddannelse og ikke være økonomisk afhængig af manden. Så alle de love vi ser her, det er jo også måder hvorpå at man gennem magt jo faktisk går ind og siger, at kvinder skal være under mænd og kvinder har brug for mænd.

Lad os se her.

Roskilde uden samtykke.

I 2017 bringer dagbladet Politiken en artikelserie, der skal sætte fokus på overgreb og krænkelse på Roskilde Festival. Liva er en af de kvinder, der fortæller sit anonyme vidnesbyrd.

Og så lavede jeg det der interview, fik besøg af en fotograf, som skulle tage et billede, hvor man ikke kunne genkende mig. Det blev sådan et helt close up på mit øje.

Det er dit øje her?

Ja, det er mit øje.

Umiddelbart efter skyller MeToo-bølgen hen over verden, og da Liva senere bliver interviewet til en stor Amnesty-rapport om voldtægt i Danmark, er hun klar til at stå frem med navn.

Men så kunne jeg pludselig bare mærke den der... Der skete noget. Altså, der skete også noget i samfundet, og vi begyndte at snakke om det på en anden måde.

Og jeg havde hele tiden lyst til at blande mig i den offentlige debat.

Så jeg besluttede mig for at, okay, jeg går public med det her. Og så var det... Det har nok også lige været start-2019, hvor jeg så var med Amnesty og en anden voldtægtsoverlever oppe og besøge Søren Pape, som var justitsminister, og aflevere underskrifter.

Det var de der 50.000 underskrifter, der skal til for at få en ny voldtægtslovgivning.

En lovgivning, der skulle være baseret på samtykke, og det gjorde jeg så, og så lagde jeg et opslag på Facebook.

Kan du prøve at finde det?

Ja. Det er et godt stykke nede.

Her. Så det var ligesom det første. Og så tror jeg kun der gik måske en... Ja, så lavede DR en skøn overskrift i forbindelse med det.

Prøv lige at fortælle om det.

Jeg blev interviewet i forbindelse med, at vi havde overrakt underskrifterne. Hele interviewet handlede udelukkende om, at vi har overrakt underskrifterne, og hvorfor vi har det, og hvorfor det skulle være en samtykkelovgivning. Så der var intet... Det var ikke min historie, der var i fokus.

Og så bliver den publiceret, og det var ligesom fint, og så gik der et par timer, og så gik jeg ind og kiggede på den igen. De har ændret rubrikken, og så stod der "Liva havde sex mod sin vilje på festival".

Jeg sagde nej, men kæmpede ikke imod.

Hvad er det problematiske ved den overskrift?

At jeg havde ikke sex på den festival. Det er der ikke noget, der hedder. At havde sex mod sin vilje. Så hedder det tvangssamleje eller voldtægt.

Den seneste tids offentlige debat om grænser og overgreb har også fyldt i de samtaler, jeg har med mine veninder.

Men du har helt ret i, at man også sådan er begyndt at reflektere over sine egne oplevelser. Også før hen. Det gjorde jeg også efter den trådte i kraft. Hvad er egentlig på grænsen her?

Jeg synes, det virker som det mest logiske i hele verden, at man skal forsøge at være sikker på, at den person, man har gang i noget med, som er så intimt og personligt, at vedkommende synes, det er fedt. Altså jeg tænker da det er ligesom, at hvis man sad

her, og jeg lavede en joke på bekostning af Sabine, og jeg kunne se, hun så vildt ked ud af det, så ville jeg da også spørge: Hey, er du okay, er det okay at jeg sagde det der? At man mærker en stemning, og så synes jeg da, det er endnu vigtigere, når det er i en seksuel sammenhæng.

Og derfra ligesom til at kvinder, der har været udsat for noget, de ikke havde samtykke til, at de har en bedre... Altså at de står bedre i en retssag. Det synes jeg da i sig selv giver en form for... Altså nærmer sig mere noget seksuel ligestilling, hvor man kan være sådan: Vi skal da selvfølgelig være enige om det her.

Det skal ikke være så langt ude, at der er en, der bruger vold imod mig før at jeg har en god sag på hånden. Jamen, jeg har da selv prøvet, at folk, jeg har sex med, har spurgt mig: Er du okay? Altså, ikke fordi jeg har virket sur eller ked af det. Men hvis man nu har været lidt passiv, så er jeg da selv blev spurgt: Er du okay? Er det her fedt?

Og det er da ikke sådan... At det synes jeg tit, der bliver gjort grin med: Åh, skal vi nu til at skrive under på et brev og ødelægge den gode stemning under sex?

Det har da ikke skabt dårlig stemning, at der er nogle der siger, hey er det okay, det synes jeg da er mega respektfuldt. At folk anerkender min tilstedeværelse i en seksuel sammenhæng? Så I tænker ikke at samtykke er usexet?

Overhovedet ikke.

Men jeg er virkelig enig med dig i det der du siger med, at det skaber mere ligestilling mellem kønnene, fordi det før jo har heddet: Hvis kvinden ikke gør modstand, så er hun vel med på den og det er bare en super forsimplet og mærkelig måde at anskue den kvindelige seksualitet på, som om hun bare er en passiv modtager.

Altså, jeg har en oplevelse, hvor jeg ligesom stivnede i en situation, hvor jeg ikke havde lyst til at være der. Jeg var meget, meget ung, og jeg sov hjemme hos en fyr. Men jeg havde ikke lyst til at der skulle ske mere, og hvor han ligesom begyndte at bevæge sig ned i en region, hvor man godt ved, hvad klokken har slået, og hvor man ligesom... Det eneste man kan gøre er, at man bare prøver at rykke sig, eller man lader som om at man sover. Jeg kan godt genkende, at man bare stivner... Der skete så ikke mere. Han

gik ikke videre med det. Efter nogle gange fattede han godt, at jeg ikke ville. Men det der med, at jeg turde heller ikke vende mig om og sige: Hvad fanden laver du? Stop! Det turde jeg ikke. Jeg kan virkelig godt relatere til det der med, at den her snak bare i sig selv er helt vildt vigtigt. En person, der ligger helt stiv som et bræt skal du ikke begynde at penetrere.

Nej, men det er måske også lidt mere nuanceret end det, fordi bare fordi man ikke har lyst til sex, betyder det jo ikke, at man ligger stille under akten.

Man kan også godt som kvinde føle sig presset til ligesom at sige: Nu er jeg taget med den her fyr hjem fra byen, og nu er jeg gået så langt, så han forventer jo at vi nok skal knalde nu. Så nu giver jeg også lidt, og det kan også være, jeg siger en lyd, som indikerer, at jeg nyder det eller... Det er også i den situation at det er en god idé for manden lige at spørge: Har du lyst til det? Det giver kvinden mulighed for at sige: Nej, det tror jeg altså ikke, jeg har.

Det er jo jeres fortjeneste, blandt andet, at den her nye lov er kommet igennem, og det er mange års hårdt arbejde, som jeg forestiller mig: Det må være en kæmpe forløsning, at den her lov bliver vedtaget.

Jeg har virkelig set frem til den dag. Jeg har forestillet mig det så mange gange, og hvad der skulle ske.

Og så skal vi bare poppe 1000 flasker champagne og kramme og kysse og være lykkelige over at we made it.

Og lige pludselig, så gik det bare op.... Da det så skete, så først var jeg sådan: Årh fedt!

Og så bliver jeg vildt ked af det og så græd jeg i 12 timer. Kunne simpelthen ikke forstå: hvorfor er jeg så ked af det? Det var først dagen efter, at det gik op for mig: Det er jeg fordi at vi slet ikke er der.

Det kom også af, at jeg ligesom så, hvordan det blev dækket, at vi skulle have en ny lov.

Jeg var bare sådan: shit, vi er virkelig ikke kommet langt. At vi stadig snakkede om Nem-id og falske anmeldelser, og at vi faktisk overhovedet ikke kunne komme videre med det, som vi hele tiden har vidst... At nu skal vi videre, og nu skal vi snakke om den her kultur. Vi skal snakke om seksualundervisning. Vi skal snakke om mediernes sprogbrug.

Vi skal snakke om politiets håndtering. Alle de der ting, som ligesom bare er mega vigtige.

Men det får vi ikke lov til, fordi debatten blev afsporet.

Så er der de ting, og så skal vi kigge på undervisningen. Vi skal have obligatorisk seksualundervisning i folkeskolerne og kvalitetssikret, og vi skal kigge på alt, hvad der er hele vejen omkring. Vi skal kigge på, hvordan foregår efterforskningerne i sagerne, og så tror jeg virkelig, virkelig, virkelig på at ord betyder noget.

Altså de ord vi bruger betyder virkelig meget.

Og de ord, som vi ser allermest det er jo dem, der flourer i medierne.

Det er i hvert fald dem, vi fælles allesammen ser. Så der er lang, lang vej endnu, fordi det her handler ikke om, at vi skal have straffet en hel masse mænd. Det handler om, at vi skal sørge for, at der er færre end 20 til 65, der bliver voldtaget om dagen i Danmark. Det er simpelthen så sindssygt, at der er så mange, og det tal skal vi have ned.

Og det kommer ikke alene af en ny lovgivning. Det kommer af alt det, der er udenom.

Jeg tænker historisk, at det signal man sender med den her lov, det vil altså også være sådan noget man kigger tilbage på i historiebøgerne og siger: Hold da op. I 2020 kom der en ændring af, hvordan vi anser voldtægt.

Men kulturændringer tager lang tid, og der skal måske også mere til end at ændre ordlyden i en lovgivning, tænker jeg.

Hvor vil du vurdere at kvinders ret til egen krop... Hvor står kvinder i alt det nu med den nye lov? Er vi i mål?

Vi er jo ikke i mål, og som jeg var lidt inde på før: Jeg tror jo ikke, at man skal se den her voldtægtslov som om, at så vil der aldrig nogensinde blive sået tvivl om kvinders påstand om at være blevet voldtaget.

Der tror jeg stadig også, at der vil være kritiske røster i forhold til kvinders krop. Hvor er vi med hævnporno? Der er masser af sager, hvor kvinder oplever, at der ikke kommer straffe, og det er svært at bevise.

Så på ingen måder er vi i mål. Det er et skridt i den rigtige retning, men der skal meget mere til.

Og jeg tror også i virkeligheden, at det her er jo en lov, hvor man også prøver på at kigge ud i fremtid. Måske skal vi i virkeligheden også se på det præventivt. Hvordan kan vi egentlig også oplyse langt bedre i forhold til grænser, i forhold til at folk ikke kommer derud, hvor de får deres grænser overskredet?

Sexhundredetallet er produceret af Nationalmuseet for Radio Loud. Jeg hedder Louise Lindblad.